

[Indenrigsministeren]

områder i Afghanistan, der kan betegnes som sikre, hvorfor Udenrigsministeriet siden efteråret 1993 har arbejdet på indgåelse af en aftale med de pakistanske myndigheder om tilbage-sendelse af afviste asylansøgere til Afghanistan via Pakistan, der principielt har givet tilsagn om at medvirke.

Udenrigsministeriet har herefter i juli måned i år forelagt en række sager for de pakistanske myndigheder med henblik på de pakistanske myndigheders konkrete stillingtagen til, om de pågældende kan opnå transitvisum gennem Pakistan eller blive modtaget i Pakistan som første asylland.

Udenrigsministeriet har ikke for tiden vurderet det realistisk at indlede forhandlinger med de øvrige omkringliggende lande.

Indenrigsministeriet har siden udsendelsesforbudet til Kabul i efteråret 1993 overvejet en række sager vedrørende afghanske statsborgere, som dels ansøgte om humanitær opholdstilladelse, dels ansøgte om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, under henvisning til, at det ikke for tiden var faktisk muligt at udsende afviste asylansøgere til Afghanistan.

Efter en samlet vurdering og navnlig på baggrund af, at det ikke siden september måned 1993 har været muligt at tilbagesende de pågældende til Afghanistan, har Indenrigsministeriet herefter meddelt midlertidig opholdstilladelse til de afghanske statsborgere, der har afventet en afgørelse i Indenrigsministeriet i mere end 3 måneder.

Indenrigsministeriets afgørelse kan ikke komme som en overraskelse for spørgeren, idet det allerede af bemærkningerne til lovforslaget om ændring af udlændingeloven og jugoslaverloven fra sommeren 1994 fremgår, at der i de situationer, hvor det viser sig umuligt at gennemføre en tvangsmæssig udsendelse, som hidtil vil være mulighed for at give opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4.

Supplerende svar på skriftligt besvaret spørgsmål:**Ad spm. nr. S 1361**

Fra trafikministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Tommy Dinesen (SF) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbi-

ge svar er optaget i Folketingstidende 1993-94, forhandlingerne sp. 12629, var sålydende:

Til trafikministeren (1/6 94) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvad han agter at foretage sig på baggrund af den kraftige kritik af hele handlingsforløbet i forbindelse med »Ask« og »Urd«, som statsrevisorerne er fremkommet med?«

Supplerende svar (29/8 94):

Trafikministeren (Trøjborg):

I mit foreløbige svar af 13. juni 1994 oplyste jeg, at jeg på baggrund af Statsrevisorerens bemærkninger af 25. maj 1994 havde anmodet om, at der blev foretaget en fornyet vurdering af spørgsmålet om at søge et eventuelt ansvar gennemført i forhold til enkeltpersoner i DSB. Resultatet af denne vurdering forelå ikke på daværende tidspunkt, hvorfor jeg lovede senere at vende tilbage til spørgsmålet.

Jeg har i dag orienteret Folketingets Trafikudvalg og Statsrevisorerne om resultatet af denne nye vurdering.

Jeg skal derfor henvise til denne orientering.

Spm. nr. S 1780

Til arbejdsministeren (9/8 94) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Vil ministeren bekræfte, at en kommunalisering af den offentlige arbejdsformidling vil være en overtrædelse af ILO-konventionen af 1948 om arbejdsformidlingens organisation, konvention nr. 88, art. 2 og 3?«

Svar (16/8 94):

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Efter artikel 1 i ILO's konvention nr. 88 skal de medlemslande, for hvilke konventionen gælder, opretholde eller sikre opretholdelsen af en gratis offentlig arbejdsformidling.

Efter konventionens artikel 2 skal arbejdsformidlingen bestå af et nationalt system af arbejdsformidlingskontorer under en national myndigheds ledelse, og efter artikel 3 skal systemet omfatte et net af lokale og, hvor der måtte være anledning hertil, regionale kontorer i et antal, der er tilstrækkeligt til at dække alle egne af landet og bekvemt beliggende for arbejdsgivere og lønmodtagere.